

**Rákóczi alakja
a szépirodalom tükrében**

**The Figure of Rákóczi as Reflected
by Literature**

The author considers the literary compositions concerning the Rákóczi War of Independence: the Memoirs of Prince Rákóczi, the finest works of Kuruc poetry, the letters Kelemen Mikes wrote in Turkey, and the writings of major authors of the succeeding generations.

A nemzeti történelem kimagasló hőseinek minden kultúrában identitásformáló szerepük és hatásuk van, alakjuk bele van szöve abba a mentális rendszerbe, amelyet a „hagyományos” történelemszemlélet történelmi tudatnak, nemzeti tudatnak, a posztmodern felfogás (nevezetesen a francia Jean-François Lyotard) pedig „nagy narratívának” nevez. Ezek a „nagy narratívák” egyszersmind történelmi értékválasztást és értékrendet, következképp a közösen választott stratégia (a nemzeti stratégia) orientációs késztetését jelentik. Ebben az értelemben lehetséges az, hogy a nemzeti történelem kimagasló hőseinek mindig szimbolikus szerep (is) jut: olyan sorspéldázatokot, olyan értékeket, olyan történelmi stratégiákat mutatnak fel, amelyek nagymértékben befolyásolják egy nagyobb emberi közösség (egy nemzet) önmagáról kialakított képét, önazonosságtudatát és törekvéseit.

A nagy nemzeti narratívákat, mindenekelőtt a közép- és kelet-európai régiókban többnyire nem a történettudomány vagy a politológia, inkább a szépirodalom alakítja ki. A magyar történelem kimagasló hőseinek alakját jobbra szépirodalmi alkotások tették ismeretké és népszerűkké, pontosabban emelték abba a szakrális és mitikus magasságba, amelyet figyelve létrejött a közös értékválasztás és a közös cselekvési stratégia. Ilyen szakrális és mitikus szerepet kapott az idők során Szent István és Szent László, Hunyadi János és Mátyás király, Zrínyi Miklós és Bethlen Gábor, Kossuth Lajos és Széchenyi István alakja, és ilyen szerepet kapott természetesen II. Rákóczi Ferenc alakja is. A szépirodalmi alkotások: költemények, regények, esetleg drámai alkotások minden történettudományi munkánál hatásosabban kapcsolták az utókort a nemzeti történelem nagy egyéniségeihez és magához a történelmi múlthoz, teremtették meg a nemzeti hagyományt, alakították azt a „nagy narratívát”, amely nélkül nemzeti önazonosság, nemzeti tudat valójában el sem képzelhető.

Rákóczi alakja a mögöttünk lévő két évszázadban maga is ennek a nemzeti „nagy narratívának” a szerves része lett, a fejedelem és az általa vezetett függetlenségi háború ismerete nélkül nem csak a magyar történelemről alkotott képünk volna csonka, hanem nemzeti tudatunk és identitásunk is. II. Rákóczi Ferenc egyénisége és életének története szinte mindig jelen volt a magyar irodalom ösztönző tényezői között, igaz, nem mindig azonos intenzitással és nem mindig változatlan értelmezésben. Éppen ennek az értelmezésnek a története mutatja be annak a szellemi horizontnak a többszörös átalakulását, amelyen a nemzeti közösség a maga múltjával számot vetett, és önmagáról képet alkotott.

A fejedelem alakja jelen volt a 18. század népszerű énekköltészetében, abban a hatalmas irodalmi korpuszban, amelyet a magyar irodalomismeret „kuruc költészetnek” nevez. Ennek a hatalmas költői anyagnak az összegyűjtése és kritikai feldolgozása – nem

kevés korábbi vállalkozás, így a többi között Thaly Kálmán, Erdélyi Pál, Esze Tamás, Dávid Gyula és Stoll Béla szövegkiadásai után – mindenekelőtt a Rákóczi-kor kiváló kutatójának: Varga Imrének a nevéhez fűződik, aki 1977-ben (a fejedelem születésének 300. évfordulója alkalmából) adta közre *A kuruc küzdelmek költészete* című igen gazdag gyűjteményét, és ebben kétszáznegyvenhárom verses szöveg tükrében mutatta be a korszak hadi, politikai, leginkább pedig „lelki” történetét.

A kurucor költészete természetesen igen árnyalt, sokszínű képet ad Rákóczi alakjáról is, ennek a költői korpusznak olyan máig élő darabjai léteznek, mint az 1703 nyarán keletkezett *Rákóczi Ferenc buzgó éneke* című vers, amelynek szerzőségét több irodalomtörténet-író (így a szöveg első közléte: Badics Ferenc is) magának a fejedelemnek tulajdonítja, a *Rákóczi Ferenc éneke* (Cantio de Francisco Rákóczy), amely a fejedelem nevében szólítja egységes fellépésre a függetlenségi harcot vívó nemzetet, a *Rákóczi Ferenc bús éneke*, amely a hazájától búcsúzó, önkéntes számkivetésbe induló fejedelem alakját rajzolja meg, és a *Magyar ének vagy Rákóczi-mars*, amely *Rákóczi-nóta* címmel talán a legnagyobb politikai és szellemi hatást érte el. Főként a reformkori magyar közgondolkodásban, és minden bizonnyal Kölcseyre, a *Himnusz* szövegére is hatott.

A Rákóczi alakját, küzdelmeit és személyes sorsát felidéző kuruc költemények a fejedelem alakját részben mint szabadító, karizmatikus vezért, részben mint az Úristen végső kegyelméért fohászkozó tragikus hőst mutatják be. Az első (amint láttuk, magának a fejedelemnek tulajdonított) Rákóczi-vers még lengyelországi ihlet nyomán, de már Kálló várának ostroma idején keletkezett, s ebben a vezér a nemzet összefogására szólít fel: „Magyar nemzet, kérlek téged az Istenért, / Hogy magyar magyarnak ne szomjúzza vérét, / És senki ellenem ne fogja fegyverét, / Mert én nem kívánom magyar veszedelmét.” A *Rákóczi Ferenc bús éneke* pedig, amely mélyről fakadó vallásossága következtében az egyházi énekek közé is bekerült, a fejedelem szájába adva fejezi ki a vereség tragikus érzéseit: „Ím elmégyek országomból, / Drága kedves jó hazámból, / Eddigvaló hajlékomból / Költőznöm kell jószágomból. / Mutass, Jézus, kies földet, / Lakásomra adj jó helyet, / Ez életben csendességet, / Jövendőben idvességet.”

A Rákóczi-kor költészete mellett a 18. század elbeszélő irodalma mindenekelőtt magának a fejedelemnek az *Emlékiratai* is igen gazdag képet adnak az 1703–1711-es függetlenségi háborúról és ennek vezérééről. A kuruc háború történetét természetesen mások is megírták, így Ottlyk György, a fejedelem udvarmestere, Teleki Mihály, a korábbi nagyhatalmú erdélyi kancellár fia, Vargyasi Dániel István, sőt maga Károlyi Sándor, aki a császári udvarral kötött kompromisszumot előkészítette. Ezek az emlékiratok olyan szerzőktől valók, akik korábban valamilyen szerepet vállaltak a Rákóczi nevéhez fűződő mozgalomban, később azonban beilleszkedtek a bécsi hatalommal kötött nemesi kompromisszum keretei közé. Ez a kompromisszum mély nyomot hagyott azon a képen is, amelyet, többnyire évtizedekkel később, rajzoltak meg a függetlenségi háborúról.

A Rákóczi alakját ábrázoló irodalom első klasszikus alkotása természetesen Mikes Kelemen nevéhez fűződik: a *Törökországi levelek* adott (magának Rákóczinak az *Emlékiratain* és *Vallomásain* kívül!) hiteles és gazdag, máig eleven ábrázolást a fejedelemről. Igaz, Rákóczi arcképét mások is megfestették az irodalom eszközeivel, így Pápay János, a fejedelmi kancellária „első szekretáriusa” törökországi követségének naplójában, Beniczky Gáspár, a fejedelem magántitkára az udvari életéről adott feljegyzéseiben, Szathmáry Király Ádám, a fejedelmi udvar apródja pedig a lengyel- és franciaországi emigráció eseményeiről készített beszámolóiban. Rákóczi emberi alakjának klasszikus ábrázolása, még hozzá a bujdosás mindennapjaiban, az őt közvetlen közelről figyelő krónikás nézőpontjából, mindazonáltal Mikes leveleiben található. Ezeknek a leveleknek a központi epikai

hőse, természetesen a levélíró rajongó szeretetétől övezett hőse, maga a fejedelem, ezért is volt Mikes munkájának oly nagy szerepe mindig a Rákóczi-kultusz történetében.

Mikes leveleskönyve hosszú évtizedekig kéziratban és ismeretlenségben maradt, és csak a 18. század végétől – amikor Kultsár István, a neves irodalomszervező gondozásában Szombathelyen 1794-ben megjelent – fejtette ki hatását. Rákóczi alakja és az általa vezetett függetlenségi háború története ugyanis vagy nyolc évtizeden keresztül a kollektív feledés árnyékába került. A konszolidálódott Habsburg-hatalom a függetlenségi háború minden nyomát el kívánta tüntetni, és a szatmári béke jótékony kompromisszumának keretei között elhelyezkedő magyar nemesség ebben a hatalom partnere volt. Igen jellemző az a rövid válasz, amelyet Mária Terézia királynő 1741-ben Mikes és bujdosó társai kegyelmi kérvényére adott: „ex Turcia nulla redemptio” („Törökországból nincs visszatérés”). Valóban, Rákóczi törökországi bujdosásából nem volt visszatérés, erkölcsi és lelki értelemben sem, közel másfél évszázadik.

A 18. század magyar köztudata és irodalma mintha elfelejtette volna Rákóczit és kurucait, vagy éppen lázadóként bélyegezte meg, miként több korábbi híve is tette. A bécsi hatalom érdekeit éber figyelemmel kiszolgáló cenzúra a fejedelem emlékének minden apró megnyilvánulására felfigyelt, és keményen lesújtott ott, ahol valamiféle rokonszenvező kijelentést észlelt. Köpeczi Béla és R. Várkonyi Ágnes ma is érvényes monográfiája említi azt az esetet, mikor is a cenzurális hatóság 1752-ben elkoboztatta Molnár Gergely nyelvtankönyvét, mert ebben a következő példamondat fordult elő: „Miként az oroszán a vadállatokkal harcol kölykeiért, úgy harcolt Rákóczi is Magyarorszáért.” Még a különben hazafias költő: Ányos Pál is, aki a jozefinista politika ellenfele volt, 1784-ben pártütőként mutatta be Rákóczit, akinek „pártos népe templomokat rabolt, / S ezért nem engedte az Isten hadának, / Hogy szabadítója legyen hazájának”.

Rákóczi emlékének felelevenítése és a Rákóczi-kultusz kialakulása csak a 18. század utolsó éveiben következett be, midőn II. József halála után, természetes visszahatásként a császárnak a magyar nemzeti öntudatot és intézményeket korlátozó rendelkezéseire, a nemzeti érzés valóságos reneszánsza kezdődött meg. Még az uralkodó életének végső napjaiban Bécsből Budára szállítják a Szent Koronát, és az új uralkodó: II. Lipót Budára, majd Pozsonyba összehívja a magyar országgyűlést. A fellelkesült nemzeti érzés következménye az újjáéledő Rákóczi-kultusz is: országszerte terjed a *Rákóczi-nóta*, a megyegyűléseken felkesz szónoklatok emlékeznek meg a hosszú évtizedeken keresztül elfeledett fejedelem hősiességéről, és természetesen a függetlenségi háború vezérének kultuszát szolgálja Mikes Kelemen leveleinek imént említett közreadása is.

Az első költő, aki Rákóczi Ferenc hősi egyéniségét mintegy történelmi példaként állítja a nemzet elé, Kölcsey Ferenc volt, aki 1817-ben írott *Fejedelmünk hajh* című versében idézte fel Rákóczi és Bercsényi alakját (a vers címe eredetileg, mint Waldapfel József 1935-ben megállapította, *Rákóczi hajh*, *Bercsényi hajh* volt, a költő a cenzúra szorításában változtatott ezen). A költemény gyászos szavakkal indul: „Fejedelmünk hajh! vezérünk hajh! / Magyartok gyászban ül, / Még leng a szellem töletek, / s már lelke sem hevül.” Mégis a jövőbe vetett bizalom érzésével fejeződik be, egy ígéretes új korszaknak mintegy beköszöntőjeként: „rohan, mint ár, a győzelem / Kelettől nyugotig, / A láncsa zúg, a lobogót / Magas szellők viszik, / S ledőlts országok hamvain / Egy szép hon támad fel, / Mely lelket tölt, mely szívet ráz / Neve zengésével.”

Kölcsey már a bontakozni kezdő nemzeti megújulás történelmi példajaként tekintett vissza Rákóczira. Zolnai Béla Rákócziról írott életrajza állapította meg, hogy a *Rákóczi-nóta* szövege minden bizonnyal a *Himnusz* tragikus hangoltságára és néhány sorára is hatott, annak ellenére, hogy abból a nemzeti Pantheonból, amelyben jelen van Árpád, Hu-

nyadi János és Mátyás király, minden bizonnyal politikai megfontolásból, hiányzik a fejedelem alakja. Mégis, mondja Zolnai, a *Rákóczi-nóta* sorai „mintha belesengtek volna Kölcsey fülébe, mikor a *Hymnus* első strófáját és záróakkordját írta: „Jaj, régi szép magyar nép, / Az ellenség téged miként szaggat, tép”. És a nemzeti imádság hátteréül – folytatja Zolnai – lehetne-e zivatarosabb századot odaképzelní, mint a kuruc–labanc visszavonás reménytelen korát? A Bujdosóét, aki szerte nézett s nem lelé honját a hazában.”

Rákóczi emléke és példája – az 1790-es évek viharzó nemzeti felbuzdulásának lanyhulása után – lassanként vált ismét a magyar közélet, a magyar irodalom alakító tényezőjévé. Mutatja ezt az, hogy Vörösmarty, aki egyik ifjúkori zsenéjében (*Rákóczi Bercsényi-nél Lengyelországban*) már kísérletet tett a fejedelem alakjának felidézésével, 1826-ban keltezett *Mikes büja* című verse fölé a következő címet volt kénytelen írni: *Egy öreg rab-szolga keserve Pompejus sírja fölött*. Ez a hexameterekben írott költemény azt a kényszerű feledést rója meg, amely a távoli török földön nyugvó fejedelem emlékének az osztályrészé lett: „Árva hazád tiltott nevedet nem zengheti többé. / Vajha ne érezd ezt a súlyos földnek alatta, / S hogy fejedelmi porod nincs emlékezve, ne tudjad: / Ím élő emlék vagyok én, bú rajtam az írás, / És ha magyar tán még e gyászos földre vetődik, / Elmondom neki: Itt nyugszik fejedelme hazádnak, / Számkivetett onnan, mert nem vala benne szab a d s á g .”

A fejedelem és a függetlenségi háború kultusza az 1843–1844-es reformországgyűlés idején, majd minden korábbiánál teljesebben és tudatosabban az 1848-as forradalom napjaiban bontakozott ki, nem véletlenül, hiszen a nemzet szabadságának és az ország megújulásának politikai és szellemi stratégiája mindenekelőtt Rákóczi emlékében és példájában talált igazán támaszra. A fejedelem politikai örökségének nagyszabású költői recepciója elsősorban Petőfi Sándor tudatos Rákóczi-kultuszához köthető, ennek első megnyilvánulása a *Szent sár* című költemény 1847-ből, ez Vörösmarty imént idézett verséhez hasonlóan mutat rá arra a nemzeti felelősségtudatra, amelyet a fejedelem távoli sírjának kellene felkeltenie, egyszersmind a költő, azaz önmaga feladatául szabja a hiteles emlékezés: „otthon már nevét is / Alig ismerik; csak / Egy emlékszik rája, / Egyedül csak egy... a / Költő, a szabadság / Ez öröklámpája.”

Petőfi gondolkodásában ettől kezdve Rákóczi neve és a szabadság eszméje teljesen egybeforrott. 1848. április 21-én a következőket jegyezte be naplójába (amely a pesti forradalom számos eseményét rögzítette): „Nagy péntek napja! Röpülj át 113 esztendő, emlékezetem, röpülj le a Balkán havasokon túl déli Törökországba a Propontis partjára, vidd magaddal a könnyet, mely sötét szárnyadra esett szememből, s hullasd azon férfi kezére, ki akkor és ott szünt meg élni. Ez nagy férfi volt és az ő keze szent; megszentesítette a szabadság kardja, melyet évekig villogtatott. Mennyit küzdött, mennyit küzdött! de sikertelenül, mert várhatni-e ott sikert, hol a barát áruló s a haza részvétlen? Kiesett kezéből a kard, s a hősből földönfutó lett, és míg otthon család barátja a hazaárulás dúsgazdag díjából lakomázott, addig ő a számüzöttségben ette a kegyelemkenyeret. Ma száztizenhárom esztendeje, hogy meghalt, s vajon van-e széles e hazában, széles e világban kivülem ember, kinek eszébe jut, hogy a mai nap e hős halála napja? Oh Rákóczi!...”

Hasonlóképpen beszél az elfeledett rodstói sírról az ugyanezen a napon keltezett *Rákóczi* című költemény, amely a márciusi események után született forradalmi versek – *A szabadsághoz, Föltámadott a tenger, A királyokhoz, Készülj, hazám, Megint beszélünk s csak beszélünk, A király és a hóhér* – között idézi fel a függetlenségi küzdelem vezérének dicsőséges emlékét: „Hazánk szentje, szabadság vezére, / Sötét éjben fényes csillagunk, / Oh Rákóczi, kinek emlékére / Lángolunk és sírva fakadunk! / Az ügy, melynek katonája

voltál, / Nemsokára diadalmat ül, / De te nem lész itt a diadalnál, / Nem jöhetsz el a sír mélyibül.”

A forradalom és a szabadságharc idején születtek Arany János Rákóczi alakját idéző költeményei is, így az 1848-ban keletkezett *A rodostói temető*, amely minden bizonnyal Petőfi imént idézett *Szent sír* című versétől kapta ihletét, midőn Rákóczinak és száműzött társainak emlékét ébresztve kívánja lelkesíteni új küzdelmében a nemzetet. A másfél évszázaddal korábbi függetlenségi háború a szabadságért vívott harc erőforrása lesz: „a nemzet, e derék faj, / Dicsőségünk gondos öre, / Multja kincs-aknai felett / Élni fog örök időkre”. Az ezt követő *Rákócziné* című ballada a fogságra vetett ifjú Rákóczi példáját idézve ösztönzi bátor helytállásra a nemzetet.

A nagyszerű negyvennyolcas napokban Rákóczi Ferenc emléke és példája a nemzeti újjászületés és a függetlenségi eszme erőforrása lett, ezt példázza Szigligeti Ede *II. Rákóczi Ferenc fogsága* című drámája, amelyet hatalmas sikerrel 1848. november 4-én mutatott be a Nemzeti Színház. Ez a történelmi dráma arról adott képet, hogy a fiatal Rákóczi miként kötelezte el magát a nemzeti függetlenség ügye mellett. Hasonló témát dolgozott fel, már a szabadságharc bukása után, Tompa Mihály *A fogoly* című költeménye, Rákóczi alakját idézte Gyulai Pál *Hangok a múltból* című költői ciklusában, Jósika Miklós 1861-ben kiadott *II. Rákóczi Ferenc* című hatkötetes regénye a fejedelem élettörténetét, az önkényuralom idején igen népszerű P. Szathmáry Károly 1862-ben megjelent *A bujdosók* című regényében a száműzött Rákóczi mostoha sorsát mutatta be. A fejedelem kultuszának ébren tartását szolgálta az is, hogy 1861-ben Toldy Ferenc gondozásában második kiadásban terjedtek el szélesebb körben Mikes Kelemen *Törökországi levelei*.

A Rákóczi-kultusz ettől kezdve folyamatosan élt tovább a 19. század második felének magyar irodalmában, mint költői téma és hangoltság (minthogy a kuruc kor költészete poétikai és stiláris értelemben is hatott) erősebb száakkal szötte át a nép-nemzeti iskola másodvirágzásának költészetét és azt a megkésett romantikát, amely a Nyugat fellépése előtt kialakult lírában érvényesült. Magának a kuruc költészetnek, a kurucos romantikának a felfedezése és népszerűsítése Thaly Kálmán nevéhez köthető, aki népies költőként indult, majd a Rákóczi-kor történetírójaként vált ismertté és szerzett hatalmas közéleti tekintélyt. Mint ifjú költő igen szerette a történelmi témákat, szívesen archaizált, kedvtelve használta fel a régi magyar vers nyelvi és formai jegyeit. 1862-ben készült el első kurucos stíluskísérlete, a *Thököly bujdosó híve, 1697*, majd egész kötetre való kurucos verset írt, ezeket 1903-ban *Kuruc világ* címmel publikálta.

Legnagyobb sikerét a Rákóczi-kor költészetének kiadásával és feldolgozásával érte el, *Adalékok a Thököly- és Rákóczi-kor irodalomtörténetéhez* című 1872-ben közreadott gyűjteménye alapozta meg a kuruc-kori irodalomnak a század végén ismét felívelő kultuszát. Riedl Frigyes és Tolnai Vilmos mutatták ki (egymástól függetlenül) 1913-ban, hogy Thaly saját költeményeit csempészte a kuruc versek közé, sőt, éppen ezek lettek az antológia leginkább ünnepelt darabjai, például az *Esztergom megvétele*, a *Bujdosó Rákóczi*, az *Ocskay árulatása* és *A kölesdi harcról* című versek. A leleplezés évekig tartó szenvedélyes vitát eredményezett, és alaposan megtépázta Thaly Kálmán hírnevét. Pedig az álkuruc versekben igazi költői erő nyilvánult meg, és ha Thaly tudományos hítele csorbát szenvedett is, költői tehetsége, amelyet *Thaly Kálmán regénye* című írása szerint Ady Endre is elismert, igazolást nyert. Thaly valójában a „fejedelem íródeákjának” tekintette önmagát, és szöveghamisításait is az a rajongó csodálat magyarázza, amelyet Rákóczi alakja és emléke iránt érzett.

A költészet erejével feltámasztott Rákóczi-kor és maga a kuruc költészet valósággal divatot csinált, amely a népszerű irodalomtól a művészeti iparon át az öltözködésig hatott,

nagy befolyást gyakorolva a századvég nemzeti tudatára és közizlésére. Herczeg Ferenc *Ocskay brigadéros*, Fényes Samu *Kuruc Féja Dávid*, Lampérth Géza *Kurucok csillaga* és Kacsóh Pongrác *Rákóczi* című művei, illetve az igen népszerű Endrődi Sándor 1896-ban megjelent *Kuruc nóták* című kötete, továbbá Ábrányi Emil, Vargha Gyula, Lampérth Géza, Radó Antal, Szabolcska Mihály, Sajó Sándor és mások költeményei, verses elbeszélései szolgáltatták meg ezt a nemzeti romantikát, amely különben az 1905–1906-os politikai harcokban is életre kelt. Természetesen a korszak Rákóczi-kultuszát szolgálta, és erősítette a fejedelem és bujdosó társai hamvainak 1906-os hazaszállítása és elhelyezése a kassai Szent Erzsébet székesegyház Rákóczi-kriptájában. A kuruc kor nevezetes hőseinek, mindenekelőtt magának a fejedelemnek az alakja sorra megelevenedtek az irodalomban, a színpadon, sőt a népszínművek és az operettek kulisszái között. A kuruc kort és a fejedelem alakját idéző irodalom (vagy álirodalom) a századvég hígabb romantikájához igazodott, a milléniumi korszak nemzeti illúzióit szolgáltatta meg.

Ugyanakkor a kurucos romantikának volt egy másik arculata is, a nemzeti illúziók mellett segítette fenntartani az 1848–1849-es hagyományokat, általában a függetlenségi tradíciókat, az ellenzéki szellemet. Mint ilyennek volt igen fontos szerepe a századforduló után új tájékozódást hirdető, új eszményeket kereső ellenzéki értelmiség és irodalom mozgalmában. Mindenekelőtt Ady Endre úgynevezett „kuruc verseiben”, amelyek nemegyszer idézték fel a fejedelem alakját is. Ezekben a versekben a maga teljes gondolati és érzelmi gazdagságában szólalt meg a költő magyarságtudata és patriotizmusa, amely egyformán kifejezésre juttatta a nemzeti büszkeséget és a nemzeti önbírálatot. Ady eredeti és hiteles költői nyelvet alakított ki a kuruc költészeti hagyományok nyomán, és korának, különösen az első világháborús esztendőknél a keserves tapasztalatait fejezte ki a bujdosó kuruc hagyományok lelkeségének életre keltése által. De nem csak Ady, hanem Kosztolányi és Juhász Gyula költészetében is szerepet kapott a kuruc tradíció, a Rákóczi-hagyomány.

A Rákóczi-kultusz történetében kétségtelenül fordulatot hozott Szekfű Gyula 1913-ban megjelent és nyomban igen szenvedélyes vitát kavart munkája: *A száműzött Rákóczi*, amely a nemzeti romantika szinte kötelező sztereotípiáival ellentétben az emigrációba kényszerült fejedelem alakjának és környezetének valóságához hű, hiteles ábrázolására törekedett. Szekfű munkája, miként ezt Zolnai Béla helyesen megállapította: „a magyar történelemtudománynak is próbája volt: szabad-e dokumentumok, hiteles források, megrostált följegyzések, önvallomások alapján kritikai arcképet rajzolni a nemzet Héroszairól, kockáztatva, hogy esetleg illúziók foszlanak szét, de az igazságot keresve, a lelki motívumokat magyarázva és közelebb hozva hozzánk a dicsfénytől eltakart Ember arcultát.” A történettudós kétségtelenül olyan tényeket tárt a nyilvánosság elé, amelyek nem feleltek meg a kurucos romantikával táplált közvélemény érzelmeinek, ugyanakkor azt is igen gazdagon bizonyította, hogy maga a fejedelem milyen alázattal és lelki nemességgel viselte sorsának hányattatásait, és ebben mindenképpen környezete és kora, hívei és ellenségei fölé emelkedett.

Szekfű munkája nem kis mértékben formálta át a hagyományos Rákóczi-képet, de talán azt is megállapíthatjuk, hogy a fejedelem kultuszát nem akarta megrendíteni, és nem is rendítette meg. Rákóczi alakjának és hősi küzdelmének emléke és példája, talán kevésbé romantikus módon, de tovább élt és hatott a két világháború közötti korszakban is. Ezt igazolták a halálának kétszázadik évfordulóján, 1935-ben rendezett országos ünnepségek, amelyeknek legfőbb tudományos hozadéka a Lukinich Imre szerkesztésében megjelent, igen értékes kétkötetes *Rákóczi Emlékkönyv* volt. Az évforduló alkalmából írta és adta közre 1939-ben Herczeg Ferenc *Pro libertate* című, a romantikus Rákóczi-képet fel-

elevenítő regényét, és természetesen a népszerűsítő irodalom, illetve az ifjúsági irodalom is számos munkával adózott a fejedelem kultuszának.

A második világháborút követő korszakban Rákóczi alakját az úgynevezett „haladó hagyományok” között tartotta számon a tudományos irodalom és a politikai élet. Ennek kétségtelenül megvolt az a jótékony következménye, hogy a kommunista korszakban is szabad utat nyert Rákóczi-kultusz, nem éppen a hatalom szándékainak megfelelően, elsősorban a nemzeti függetlenség hagyományait és a nemzeti identitás szellemét erősítette. Ebben az értelemben kapott szerepet és vált népszerűvé Bárany Tamás *Rákóczi zászlai* (1962) című ifjúsági regénye, és ezt a függetlenségi Rákóczi-hagyományt ápolta az új magyar költészet is, olyan versek, mint Vas István *Nagyszombat, 1704*, Bóka László *Sárospatak*, Takáts Gyula *Mikes Kelemen elveszett leveleiből*, Devecseri Gábor *Rákóczi tölgye*, Csanádi Imre *Rákóczi* és Sípos Gyula *Thököly utolsó levele II. Rákóczi Ferenchez* című költeménye, illetve Jánosy István 1958-ban megjelent szép verses regénye: a *Rákóczi ifjúsága*.

A korszak kétségkívül legnagyobb – a Rákóczi-kultuszt szolgáló (és bizonyos mértékig új utakra terelő) írói vállalkozása Laczkó Géza hatalmas, *Rákóczi* című történelmi regénye volt. Az író már korábbi, 1917-ben az olvasók kezébe került *Német maszlag, török áfium* című, Zrínyi Miklós életének szentelt regényében igazolta, hogy milyen történetírói alaposággal, egyszersmind művészi kompozíciós készséggel és nyelverteremtő erővel képes életre kelteni nemzeti múltunk nagyszerű hőseit és drámai eseményeit.

A Rákóczi-regény Laczkó Géza írói munkásságának legnagyobb vállalkozása volt, a negyvenes évek elejétől egészen 1953-ban bekövetkezett haláláig csakis ezen a művén dolgozott. Kis soroksári lakásában minden közszerepléstől visszavonultan, szerzetesi fegyelemben jegyzetelte a forrásműveket, róttá tele az iveket. A Zrínyi-regény koncepciójából indult, sőt a két könyv között természetes összefüggést látott, minthogy Zrínyi Miklós nemzetpolitikai terveit: a független és megújuló magyar államot a Rákóczi-szabadságharc kívánta megvalósítani. A regény építkezése és epikai alakzata is a korábbi eredményeket követte. Laczkó modern regényeposzt alkotott, ahol az epikus teljesség az ábrázolt korszak széles körű bemutatásában, a megidézett világ teljes képének feltérelésében és felrajzolásában érvényesült.

Hatalmas kutatómunkát végzett, egy történészt is meglepő ismeretanyagot halmozott fel. A realista teljesség elvét a tudományos rekonstrukció igényével egészítette ki. A klasszikus regényeposzt nagyszabású kortörténeti képpé, művelődéstörténeti tablóvá fejlesztette. Egy korábbi tanulmányában – *A történelmi regény* – úgy indokolta meg a téma efféle felfogását, hogy arra a felelősségtudatra hivatkozott, amit a realista írónak kell éreznie a múlt valósága iránt. Őbenne valóban volt ilyen felelősségtudat, szinte monografikus teljességgel keltette életre Rákóczi Ferenc ifjúságának és a kuruc–labanc háborúknak történetét, tárgyi és művelődéstörténeti képét és nyelvi kifejezéseit. Regénye mégsem vált művelődéstörténeti tanulmánnyá, emberismerete és lélektani érzéke, a cselekmény bonyolításának és szerkesztésének költői biztonsága megőrizték a munka szépirodalmi jellegét. Rákóczi vívódásainak, önmagával folytatott vitáinak ábrázolásában pedig azt is érzékeltetni tudta, hogy a regénynek időszerű mondanivalója van. Az író maga is a nagy történelmi sorsfordulók természetén és kilátásain, a magyarság történelmi esélyein gondolkodott.

Nagy művét sajnos már nem fejezhette be, a trilógiából csak az első két rész – *Isten árnyéka a földön, Vörös zászlók alatt* – készült el, a harmadik kötetből – *A „magyar király”* –, amely a fejedelem emigrációjának történetét dolgozta volna fel, már csak vázlatokat tudott készíteni, a munka lezárására nem maradt ideje. A Rákóczi-regény azonban így is a fejedelem hősi sorsának bizonyára legnagyobb irodalmi emlékműve lett, kár, hogy új kiadására,

éppen a mostani jubileumi évfordulón, nem vállalkozott a könyvkiadás egyetlen műhelye sem.

Végezetül, engedtessek meg nekem, hogy gondolatmenetemet Ravasz László református püspök szavaival fejezzem be, ezek *Az örök Rákóczi* című esszéjében az 1935-ös *Rákóczi Emlékkönyv* zárótanulmányában olvashatók. Rákóczi – összegzi a fejedelem sorsában kitapintható történelmi példázatot – „a magyar nemzetnek képe és egybefoglalója, aki lázadóvá lesz, és számkivetésben hal meg. Tragikuma az örök magyar tragikum: sohasem lehetett azt csinálnunk, amit kellett volna; mindig azt kellett csinálnunk, amit lehetett. Ez a megalkuvás élettörvénnyé vált s ennek az élettörvénynek halálig való tagadása Rákóczi Ferenc. Győzelem nélküli hős, akinek arcán nincs mosoly s ezért a Rákóczi-fogalom hangulati velejárója az árvaságnak, szomorúságnak az az érzése, amelyben a magyar saját létének nagy fenyegetéseit és ellentmondásait érzi meg.” Igen, Rákóczi alakja nem pusztán a történelmi hőse, az államférfi, az íróé, Rákóczi alakja nemzeti önazonosságunk nagy jelképei közé tartozik. Méltán került arra a pantheoni magaslatra, amely a magyarságnak ma is eszményeket kínál, és irányt mutat.